

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 14.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **3091** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на И. Н. М. с адрес: гр. С., жк Р., Б. 26, вх. Б, . 1, А. 24 срещу Заповед рег. № 265/31.03.2010 г. на В. Н. на ОЗ Р., с която на оспорващия е отказано подновяване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

В жалбата си М. твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен. Наведени са доводи, затова че неправилно административният орган е преценил събраните в хода на производството доказателства. Посочва, че срещу него няма образувани наказателни производства и че си е платил всички законово определени такси. Твърди, че ако остане без оръжието си е голяма вероятността да остане безработен. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият се явява лично, като поддържа жалбата и наведените доводи.

Ответникът в лицето на В. Н. на ОЗ РУ на СДВР, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че оспорващият е направил искане № К-529 от 17.02.2010 г. до Н. на ОЗ РУ на СДВР за продължаване на срока на разрешителното за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие - пистолет марка „Б” кал. 9 x 18 мм, като в

мотивите е посочил, че искането е във връзка необходимостта от пренасяне на парични суми към фирма „Ю-СН“ ЕООД.

Към искането са приложени свидетелство за съдимост, видно от което лицето не е осъждано, служебна бележка № М 15 837 от 09.02.2010 г. на НСлС, установяваща, че срещу М. няма образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения, удостоверение № 038112/02.02.2010 г., издадено от „ОДПЗС-С. град“, съгласно чието съдържание М. не страда от психични заболявания. Представени са удостоверение за техническа годност на оръжието и квитанции за платени държавни такси.

Към преписката е приложено удостоверение за актуално състояние на „Ю-СН“ ЕООД и служебна бележка /л.16/, видно от която М. е назначен на работа в дружеството като Изпълнителен Директор, поради което се налага често да пренася фирмени документи и големи парични суми в брой.

От докладна записка на младши районен инспектор при ОЗ РУ – СДВР /л.24/ се установява, че е направено проучване за М., съгласно чл. 15, ал. 2 от Инструкция Из-2411/2006 г., при което е установено, че той не живее на посочения от него адрес в жк „Р.“, Б. 26, вх. Б, . 1, А. 24, а в жк Л 9, У. „Луи Пастьор“ № 2. По тази причина не е могло да се извърши проверка на обстоятелството, дали в жилището има монтирана неподвижно метална каса със секретна ключалка. От направена справка в информационните масиви на МВР е констатирано, че М. е регистриран във връзка с извършени престъпления по чл. 227 Б, чл. 210 и чл. 316 от НК.

Към преписката е приложена и друга докладна записка /л.26/, от която видно, че срещу М. са постъпвали няколкократно сигнали за упражнявана от него незаконна дейност. Същият се свързва с организирана престъпна група за джепчийски кражби, извършвани на територията на страни от ЕС.

От приложените постановления, издадени от прокурори при СРП – пр. пр. № 29 649/2005 г./л.49/ и пр. пр. № 60348/2006 г./л.50/, действително се установява, че срещу М. е имало образувани досъдебни производства, които са прекратени с посочените прокурорски актове.

С писмо от 08.03.2010 г. /л.20/ Началникът на ОЗ РУ – СДВР е уведомил Николай М., че спрямо него е започната процедура по издаване на заповед за отказ за продължаване на срока за носене и съхранение на късо нарезно огнестрелно оръжие, поради недоказана необходимост. На лицето е дадена възможност да направи възражение и да посочи доказателства.

Възползвайки се от дадената му възможност, на 18.03.2010 г. оспорващият е депозирал молба /л.14/, в която е посочил, че в жилището му има метална каса. В действителност от време на време се налага да преспива на друг адрес, но това е във връзка, че се грижи за болни роднини. Потвърждава, че му се налага да пренася значителни парични суми и че съществува възможността да остане без работа, ако не му се продължи срока на разрешителното. Към молбата са приложени и доказателства.

Преценявайки, събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорената Заповед рег. № 265/31.03.2010 г.

От издаденото от Началник на сектор „ЧР“ на СДВР удостоверение рег. № 076/25.01.2010 г. се установява, че В С е назначен на длъжността В. Н. на ОЗ Р. със заповед № К 7057/07.09.2009 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на М. лично 07.04.2010 г., видно от саморъчно написания текст на приложения към приписката екземпляр. Жалбата е подадена чрез административния орган на 14.04.2010 г. /вх. 14030/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, който подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 16, ал. 1, т. 4, пр. 1 от ЗКВВООБ. Според тази норма, разрешения за придобиване, съхраняване, носене и употреба на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси не се издават, а издадените се отнемат от физическите лица при недоказана необходимост.

В разглеждания случай оспорващият в искането е посочил, че разрешителното му е необходимо, за това, че се налага да пренася големи парични суми, като служител в търговско дружество.

В чл. 5, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/, е предвидено, че по реда на този закон се извършват дейностите по охрана на ценни пратки и товари и самоохрана, като съответно в чл. 9 и чл. 11 от същия закон е посочено какво представлява всяка една от тези дейности.

Правилно административният орган е приел, че не са представени доказателства за извършване на транспорт на ценни пратки и товари, във връзка с изпълнението на изискванията на Наредба № I-121 от 24.06.2004 г. за реда за организиране охраната при транспортиране на ценни пратки и товари и по-конкретно за наличието на звено за охрана в дружеството, където работи М., към което той няма пречка да се числи.

В тежест на жалбоподателя е да установи необходимост от продължаване срока на действие на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие, а заявлението не съдържа фактически обстоятелства, които да съставляват самостоятелно основание за издаване на исканото разрешение. Предходното разрешение е издадено за самоохрана, като към искането, подадено на 17.02.2010 г. не са представени убедителни доказателства за необходимостта от подновяването му.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗКВВООБ, според предназначението, субектите, които го използват, и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. А. 2 и 3 предвиждат, че за служебни цели се използва оръжие, предоставено на юридически лица и търговци по смисъла на ТЗ за охрана собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности, а за граждански цели се използва оръжие, предоставено на физически и юридически лица и търговци по смисъла на ТЗ за самоохрана, ловни, спортни и културни нужди. Жалбоподателят е подал заявление за продължаване срока на разрешението за носене и съхранение на притежавано от него късо огнестрелно оръжие, като не е посочил данни, мотивиращи нуждата от самоохрана. Обстоятелството, че е работи в търговско дружество, при което му се налага да пренася парични суми не е самостоятелно доказателство в тази насока. Не е доказано наличието на реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговите близки, налагаща необходимостта от носене и съхранение на оръжие. Ежедневното боравене с голяма сума пари, във връзка с изпълнението на задълженията по трудов договор, е възможно да мотивира необходимост от издаване на разрешение

за носене и съхранение на оръжие за други служебни цели, каквото не са посочени в подаденото заявление. Такова разрешително не се издава на физически лица. При всяко подновяване на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие, заявителят следва да докаже необходимостта от издаването на разрешението с релевантни обстоятелства. Разрешенията за употреба, носене и съхранение на оръжие се издават за определен срок, при изтичането на който следва да се провери необходимостта от предоставяне на оръжие за следващ период.

Не са без значение и обстоятелствата, че срещу М. е имало образувани наказателни производства за престъпления от общ характер, независимо от обстоятелството, че са прекратени с прокурорски постановления. Не се установиха данни, дали тези актове са влезли в сила към момента на подаване на искането. Важна е също и информацията, съдържаща се в посочените по-горе докладни записки за наличие на данни, че М. се занимава незаконна дейност, независимо от факта, че не е осъждан. Посочените документи са официални по смисъла на чл. 179 от ГПК и при липса на оспорване имат формална, обвързваща съда доказателствена сила, досежно тяхната автентичност и вярност на съдържанието. В косвена подкрепа на отразеното в документите са и безспорните сведения за образуваните срещу М. наказателни производства. Анализът на доказателствата налага извода, че за оспорвания са налице данни, че не спазва стриктно установения в страната ред на държавно управление, което представлява косвена заплаха за други лица и техните имущества и дава възможност да му се отнеме разрешението за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие.

В случая е спазена целта на закона, която е осъществяване на контрол върху огнестрелните оръжия и боеприпасите – предмети със завишена степен на обществена опасност, чието безконтролното и нецелесъобразно разпространение би могло да предизвика заплаха за останалите членове на обществото. Именно в изпълнение на възложените му от закона контролни функции, В. Началникът на 03 РУ – СДВР е преценил, че не е налице доказана необходимост от съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, поради което е отказал издаването на такова разрешение.

В заключение следва да се отбележи, че оспорения административен акт, е издаден от компетентен орган. Административните органи, компетентни да откажат издаването на разрешение са посочени в разпоредбите на чл. 40, ал. 1, чл. 41, ал. 1, чл. 43, ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗКВООБ, т. е. това са органите, които са овластени да издават разрешения за дейностите с огнестрелни оръжия и боеприпаси.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспорената заповед е издадена от надлежен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на И. Н. М. с адрес: гр. С., жк Р., Б. 26, вх. Б, . 1, А. 24 срещу Заповед рег. № 265/31.03.2010 г. на В. Н. на 03 Р., с която на оспорвания е отказано подновяване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.